

TOSZKÁN BAJNOK ÚSZÓBÓL CÉGVEZÉR



Zwack Sándor a kriminálpszichológia iránti rajongástól a londoni targoncázáson át megannyi állomáson keresztül jutott el az igazgatósági elnöki szélig. Egy valami kísérte végig az útján: a Fiorentina iránti áhítat.



KOCSMÁR-TÓTH ISTVÁN, FÖLDI IMRE (FOTÓ)

Mondhatjuk, hogy két nagy családi öröksége a Zwack-gyár és a futball iránti szenvedély?

Ötéves voltam, amikor apám először elvitt a firenzei stadionba. Onnantól, amikor csak tehettük, ott töltöttük a közös vasárnap délutánjainkat. A Fiorentina a helyieknek olyan, akár a vallás. Szerencsésnek tartom magam, láttam fénykorában játszani Diego Maradonát, Michel Platinit, Karl-Heinz Rummeniggét, Marco van Bastent, a firenzeiek félistenét, Giancarlo Antognonit, később Cristiano Ronaldót és Lionel Messit is. A legnagyobbakat. Nagyon hálás vagyok édesapámnak és édesanyámnak, mert a sport felé tereltek.

Örökölték a gyerekei is?

Nagy bánatom, hogy nem. A fiaimat elvittem egyszer, kétszer, ötször, talán tízszer is Fiorentina-meccsre, de arra lettem figyelmes, mindegy, milyen izgalmas, fordulatos a mérkőzés, ők újra meg újra az órájukat figyelik, mikor lesz már vége. Pedro inkább az extrém sportokat kedveli, a szörfözést és a hódeszkázást. Máté fiam ugyan teniszezik, de talán csak irántam való udvariaságból teszi. Két nagy reménységem van még. Unokaöcsém, Maxim, aki ugyanabban az olasz focisuliban, a Settignanesében kezdett futballozni, mint én. Itt nevelték ki az olasz válogatottal nyáron Eb-t nyerő Federico Chiesát is. Másik a három hónapos kislányom, Elza. Ha elég nagy lesz, biztos, hogy elviszem Firenzébe. Hátha belőle is igazi rajongó válik!

Hogyan élte meg, hogy lányos apuka lett?

Fiatalodtam. Azt hittem, mindent láttam, és annál feljebb nincs, amikor az első gyerekemet, Pedrót a kezembe adták. Próbálhatnám körülírni, de nem beszélek olyan nyelven, amelyen lenne rá megfelelő kifejezés. Egyszerűen hihetetlen érzés. Máténál más volt, kissé rutinból cselekedtem. Mindenki mondogatta, ha lesz majd egy lányom... Csak legyintettem, hogy persze-persze. Igazuk lett! A kórházi nővérkének velem kellett foglalkozniuk, mert fél órán keresztül nem tudtam megszólalni, úgy sírtam a boldogságtól. A kislány egy másik fajta szerelem. Nem jobb, csak teljesen más. Nem tudom megmagyarázni, talán az apai ösztön erősebb, hogy még jobban kell

védened. Próbálom megfejtetni, mitől más ez a szerelem, de még nem sikerült.

A futball mellett más sportág is megfogta fiatalon?

Teniszeztam és úsztam is. Tízévesen toszkán bajnok voltam gyorsúszásban, de már akkor is éreztem, túl monoton nekem. Az úszást kistinédzserként csak akkor tudod teljes odaadással űzni, ha elhiszed, hogy egy nap olimpiai bajnok lesz belőled. Nem hittem el.

Akkor még nem lehetett alternatíva, hogy hazatérnek és visszaveszik a Zwack-gyár vezetését. Milyen elképzelései voltak az élsport helyett?

Imádtam utazni, embereket, új helyeket, idegen kultúrákat megismerni. Úgy gondoltam, ehhez a diplomatakarrier passzol a leginkább. A mai napig élmény, ha olyan helyen járhatok, ahol előtte még nem. A másik vágyam a kriminálpszichológiai pálya volt. Mindig is vonzott a pszichológia, érdekelt az agy, a bűntények rejtélyei, vajon mi csúszik félre azoknak a fejében, akik borzasztó tetteket követnek el. **Édesapja washingtoni tapasztalatai tántorították el a diplomáciai pályától?**

Mindig igyekezett megvédeni minket, csak később tudtam meg, mennyi háttá szűrással, ügyeskedéssel kellett megküzdnie nagykö-

vetként. Nem eltántorodásról volt szó, inkább arról, hogy láttam, apámnak mennyire fontos a gyár. Képes volt hatvanévesen hatalmas hitelt felvenni, hogy visszavásárolja a céget. Feladta a békés firenzei életét és eladósodott azért, hogy visszatérjen az akkor még kommunista államba. Mindenki bolondnak nézte. Micsoda erő kellett ehhez! Az ő szenvedélye hatott rám is, évről évre egyre inkább éreztem, muszáj továbbvinnem! Persze voltak feltételei, kijelölte az utat, amelyen végig kellett mennem, hogy bizonyítsam, valóban ezt akarom. London-

ban targoncát veztettem egy borkereskedésben, itthon a Soroksári úti gyár töltősorán álltam végig néha igencsak lélekölő órákat. **Bánná, ha a fiai ezt az elköteleződést sem éreznék magukénak?**

Azt szeretném, ha azzal foglalkoznának, amiben örömist élik. Végkéire is, ez az egyik fő motivációm: azért dolgozom, hogy boldog, gondtalan életük lehessen. Apám sohasem



Mark Palmer, az Egyesült Államok budapesti nagykövete és Zwack Péter washingtoni nagykövet

erőltette, hogy átvégyem tőle a céget, de azért érződött, büszke lenne, ha valamelyik gyereke követné. Hasonló a helyzet velem is.

Nehéz elképzelni, hogy Amerikában ne fertőződött volna meg valamelyik major-sportággal!

A kosárlabdában inkább az egyéniségek nyugtözték le: Kobe Bryant, Shaquille O'Neal vagy Michael Jordan. A Jordanról készült tavalyi dokumentumfilm-sorozat például az egyik kedvencem. Zseniális. Sajnálom, hogy őt nem láttam élőben játszani. Nem úgy a jégkorong-lengendát, Wayne Gretzkyt! Jancsi bátyám elvitt az egyik utolsó meccsére, arra is emlékszem, Rangers–Ottawa találkozó volt a Madison Square Gardenben – lenyűgöző élmény volt átélni, micsoda hatást gyakorolt az egész arénára. A sport lényege szerintem ezekben a pillanatokban rejlik. A legjobban mégis az NFL fogott meg, annak is a háttere. Elég csak arra gondolni, a csapatoknál csaknem háromszáz oldalas playbookok vannak, amikor az irányító annyit mond, hogy „Arizona tizenkettő”, pontosan kell tudnom, hogy a többszáz play közül melyikről beszél. Elképesztő stratégiák állnak a nagy klubok mögött. A Las Vegas Raiders edzője, Jon Gruden nagy kedvencem.

Elcserélné az európai labdarúgásra?

Isten ments! Bármennyire is lenyűgöző az NFL taktikai része, a futballunk szenvedélyét, ösztönös virtuozitását nem adnám semmiért. Nem gondolom azt, hogy bármiben az átlagosnál jobb képességem lenne. Amit viszont minden ismerősim ki szokott emelni velem kapcsolatban, hogy mindenkiel megtalálom a közös hangot. Settignanesében együtt fociztunk a festő, az ügyvéd, az üzletember és az Afrikából jött menekült fiával. A pályán ez nem számított, meg kellett tanulnunk együtt és egymásért játszani. Minden gyerek szocializációjában fontos állomás lehetne, ha űzne valamilyen csapatsportot. A futball erre tökéletes. Tiszteletre, megértésre, türelemre, kérésre, önmagad megismerésére tanít. Arra, hogy felelősséggel tartozol a körülötted

lévőkért. Azt gondolom, az az egyetlen igazi talentumom, hogy jól tudok csapatban dolgozni – erre pedig a focink tanított meg.

Azt mesélik, fiatalon gyakran járt a Tiszakécske megyei meccs-ire...

Játszottak barátaim ott és Kecskeméten is. Szeretem azt az

őszinte focit, amit az amatőr szinten látni. Lehet, hogy a pálya néha vacak, cserébe viszont mindenkit a futball szeretete hajt. Ezen a szinten nincsenek pénzéhes játékok, nincsenek osztálékra hajtó menedzserek. Néha már elegendő van abból, ami a topligákban folyik. Itt van például Gianluigi Donnarumma esete. Adva van egy tehetséges srác, akit kiemelnek

Nápoly külvárosából, mindent megadnak neki, hogy fejlődhessen, a világ legjobbja lehessen, és csak azért, hogy ő és a menedzsere jobb fizetést kapjon, inkább nem köt új szerződést, hagyja, hogy a nevelőegyesülete egy eurót se lásson a távozásából. Szerintem ez óriási erkölcsi mélység.

Vállalna jelentősebb szerepet a hazai labdarúgásban?

Nem.

Miért?

A foci, amennyire sok érzelmet ki tud váltani, olyan megosztó sokaknak. Ez az egyik oka, hogy sohasem vállaltunk szponzori szerepet a sportágban. A személyes okom pedig az, hogy bár sok mindenről van véleményem, és néha nyat szeretek meg is osztani, nem gondolom, hogy szakmailag megalapozott döntéseket tudnék hozni.

A teniszszövetség elnökségi posztját ugyanakkor elvállalta.

El. Mert hiszek abban, hogy rendbe tudjuk hozni a sportág működését. Tudom, hogy akik a mostani elnökségben ülnek, mind szerelemesei a sportágnak, és elszántsak, hogy sikerre vigyék a magyar teniszt. Nem azért ülnek ott, mert bizniszt látnak benne. Egy éve kezdtük el a munkát, és az igazat megvallva, még mindig az elején járunk. Kell egy tízéves program! Egyszerűen nem hiszem el, hogy Magyarország kevesebb lenne a jó mentalitású, tehetséges fiatal, mint Szlovéniában, Szlovákiában vagy Romániában.

Anyai ágról brit. Nagyobbat dobban a szíve, amikor a magyar labdarúgó-válogatott az angolok ellen játszik?

Édesanyám a húszas évei elején jött el Cambridge-ből és már több mint ötven éve Olaszországban él. A mostani Európa-bajnoki döntőt is inkább szurkolt az olaszoknak. Életvitelében már akkor is inkább volt olasz, amikor felnevelt minket – a délutáni teadíót leszámítva. Ugyan az ereimben angol, sőt, anyai ágról félig skót vér is csörgedezik, elsősorban magyarul tekintem magam, utána esetleg olasznak. Éltem Londonban is. Nagyon szerettem, de nem ejtett rabul. A kilencvenes évek közepén anya-fia programként elutaztunk Skóciába, felfedezni a családi gyökereinket, nagymamám egykori házától indult a körutazás – Skócia sokkal inkább megdobogtatja a szívemet, mint Nagy-Britannia többi része.

Milyen mérkőzésre számít október 12-én?

Mondhatnám, hogy csak úgy érdemes bármilyen meccsre készülni, ha a győzelemért kelünk útra. Biztos vagyok abban, hogy Marco (Rossi, szövetségi kapitány) és a csapat is erről ábrándozik, de a Wembleyben pályára lépni senkinek sem könnyű. Reálisnak kell lennünk! Az angol a miénknél jóval erősebb csapat, ráadásul Szalai Ádám a csupa szív hozzáállásával és a fizikumával, az esetleges labdatartásaival a nagydarab angol védők között nagyon fog hiányozni. Fél szemmel a következő Európa-bajnokságra kell figyelnünk, mert fontos, hogy legyenek középtávú céljaink, és ha nem jön össze egy bravúros szereplés a világbajnoki selejtezőben, akkor se omoljunk össze!



Puskás az Unicum üvegén – madridi visszavonulása 50. évfordulóján, 2016-ban



A Zwack Unicum Nyrt. igazgatóságának elnöke valóságos múzeumi szobából irányít